

Arrest

nr. 204 315 van 24 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014, waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2009 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn moeder, die op dat moment de Nederlandse nationaliteit bezat.

Op 26 juni 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 30 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om het verblijfsrecht van de verzoeker in te trekken.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd pas op 28 september 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)
N., N. Y.
geboren te A. op (...)1989
adres : (...)
nationaliteit: Ghana

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

Betrokkene dient een aanvraag tot gezinshereniging in op 16.09.2009 op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn in België verblijvende moeder van Nederlandse nationaliteit, de genaamde M. C.. Op 07.04.2010 wordt deze aanvraag aan betrokkene geweigerd onder voorbehoud van een DNA test. Op 22.10.2010 wordt alsnog een akkoord gegeven op basis van een positieve DNA-test. Op 29.06.2011 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 02.12.2013 werd het Nederlanderschap van de genaamde M. C. ingetrokken.

Mevrouw M. wist het nederlanderschap te verkrijgen door middel van valse verklaringen of bedrog, dan wel door het verzwijgen van enig voor de verkrijging of verlenging van het Nederlanderschap relevant feit. Mevrouw M. heeft aldus tijdens haar naturalisatieprocedure relevante feiten verzwegen waarvan zij wist, althans redelijkerwijze kon vermoeden, dat deze van groot belang waren voor haar verzoek om naturalisatie. Dit laatste is fraude. Het Nederlanderschap van mevrouw M. werd dus ingetrokken ingevolge de door haar gepleegde fraude. Op 30.01.2014 werd ook de E kaart van mevrouw M. ingetrokken, eveneens ingevolge de door haar gepleegde fraude.

Betrokkene heeft een F kaart verkregen in functie van zijn in België verblijvende moeder, mevrouw M. C., die destijds nog een Nederlandse onderdane was. Echter, gezien het feit dat de moeder van betrokkene haar recht op verblijf in het Rijk op frauduleuze basis wist te bekomen, en het verblijfsrecht van betrokkene een hieruit afgeleid recht is, dient het verblijfsrecht van betrokkene te worden ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

(...)”

2. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is. Het voorwerp van het beroep, zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van groot belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, *Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop*, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), *Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10)*, Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436).

De rechtspleging voor de Raad is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheidshandelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp, aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat een verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop een verzoekende partij zich beroept, alsook, en vooral, de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift, meer bepaald uit de duidelijke vermelding onder het punt 5. *"tegen voormelde beslissing wordt een annulatie- en schorsingsberoep ingesteld"*, waaraan enkel een citering van de beslissing van 30 januari 2014 houdende de intrekking van het verblijfsrecht voorafgaat, en uit het feit dat het aangevoerde middel enkel dienstig kan worden betrokken op deze intrekkingbeslissing van 30 januari 2014, dat het beroep enkel is gericht tegen deze intrekkingbeslissing van 30 januari 2014 en niet tegen het tevens bij het verzoekschrift in afschrift gevoegde bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker gesteld zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de aanhef van het eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §2, 5°, en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de betreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste redelijkheid gehandeld.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een verblijfskaart kreeg op basis van een op frauduleuze manier bekomen verblijfsrecht, met name het verblijfsrecht van zijn moeder.

Betrokkene heeft een F kaart verkregen in functie van zijn in België verblijvende moeder, mevrouw M. C., die destijds nog een Nederlandse onderdaan was. Echter, gezien het feit dat de moeder van betrokkene haar recht op verblijf in het Rijk op frauduleuze basis wist te bekomen, en het verblijfsrecht van betrokkene een hieruit afgeleid recht is, dient het verblijfsrecht van betrokkene te worden ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt heeft de moeder van verzoeker de Belgische verblijfskaart niet op basis van fraude bekomen. De moeder van verzoeker heeft een Belgische verblijfskaart gekregen op basis van een geldig Nederlands paspoort, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Verzoeker heeft op zijn beurt een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van een op legale manier verkregen verblijfskaart van de moeder.

Het is dan ten onrechte dat de verwerende partij stelt dat de moeder in België fraude gepleegd zou hebben en dat het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" op verzoeker van toepassing zou zijn.

Verzoeker heeft geen fraude gepleegd.

Uit het geheel van de elementen blijkt dat de moeder van verzoeker valse verklaringen afgelegd zou hebben bij de Nederlandse autoriteiten. Hierdoor zou zij de Nederlandse nationaliteit gekregen hebben.

Verzoeker heeft echter niets met deze feiten te maken. Hij diende zijn aanvraag op basis van een geldig E kaart van zijn moeder.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is en dient vernietigd te worden.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel

De verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan in welke mate verzoeker aan de voorwaarden zou voldoen om een verblijfsvergunning (met een ander statuut) te behouden.

De verwerende partij heeft aan verzoeker geen mogelijkheid gegeven om documenten voor te leggen die aanleiding konden geven tot het behoud van zijn verblijfskaart.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker sedert geruime tijd ononderbroken werkt. Hij legt hierbij loonfiches neer.

Er dient tevens gepreciseerd te worden dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind. het kind van verzoeker verblijft in België en verzoeker onderhoudt affectieve en financiële contacten met deze laatste.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst merkt verweerder op dat de verwijzing naar artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet niet ernstig is, daar dit artikel betrekking heeft op minderjarige kinderen, terwijl verzoekende partij reeds meerderjarig is.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698).

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat uit administratief blijkt dat het Nederlanderschap van de moeder van verzoekende partij werd ingetrokken, daar zij het Nederlanderschap heeft verkregen op basis van fraude en verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een F-kaart in functie van zijn moeder, die destijds nog een Nederlandse onderdane was, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de verzoekende partij.

Verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht heeft besloten dat de moeder van verzoeker in België fraude zou gepleegd hebben en dat het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' niet van toepassing zou zijn op verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing maakt.

Verweerder benadrukt dat uit de Staatscourant van Nederland nr. 34000 dd. 12.12.2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het Nederlanderschap van de moeder van verzoekende partij werd ingetrokken, daar zij het Nederlanderschap heeft verkregen door middel van valse verklaringen of bedrog.

Verzoekende partij werd op 29.06.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart en dit in functie van haar 'Nederlandse' moeder.

Gelet op het feit dat de moeder van verzoekende partij haar recht op verblijf in het Rijk wist te verkrijgen op frauduleuze wijze en het verblijfsrecht van verzoekende partij een hieruit afgeleid recht is, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besloten het verblijfsrecht van verzoekende partij in te trekken.

In zoverre verzoekende partij aanhaalt dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op basis van de geldige E+-kaart van zijn moeder, laat verweerder gelden verzoekende partij zijn F-kaart heeft verkregen in functie van zijn in België verblijvende moeder, die de Nederlandse nationaliteit had.

Verzoekende partij gaat er kennelijk aan voorbij gaat dat de moeder van verzoekende partij de E+-kaart heeft bekomen op basis van haar Nederlandse nationaliteit, hetgeen werd ingetrokken daar de moeder van verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan fraude.

Verweerder laat nog gelden dat de verkeerdelijke afgifte van een verblijfstitel van onbeperkte duur allerminst rechten doet instaan in hoofde van de verzoekende partij. Er dient immers een onderscheid te worden gemaakt tussen het negotium (het eigenlijke verblijfsrecht) en het instrumentum (de loutere verblijfskaart).

Het loutere feit dat men materieel in het bezit wordt gesteld van een instrumentum (in casu een F-kaart) heeft allerminst tot gevolg dat deze verblijfskaart ook onderbouwd zou zijn door een eigenlijk verblijfsrecht.

Zie in dit kader:

"Wanneer het verblijfsrecht en de daarop volgende vestiging en C-kaart het resultaat van bedrog zijn, kan wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven in plaats van een koninklijk

besluit tot uitzetting. De afgifte van deze of gene verblijfskaart heeft immers een declaratoir en geen constitutief karakter. Dit brengt met zich mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven.” (R.v.St. 217.116 dd. 05.01.2012)

En ook:

“de omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbeperkte duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat ‘de afgifte van deze of gene verblijfskaart’ een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (R.v.S. 5 januari 2012 nr. 271.116)” (R.v.V. nr. 97.416 dd. 19.02.2013)

En ook:

“er dient op te worden gewezen dat “de afgifte van deze of gene verblijfskaart” een declaratoir karakter en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit breng mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, want in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gestel van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. (R.v.V. nr. 98.008 dd. 28.02.2013)

En ook:

“Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd toegekend. De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Het gemeentebestuur van Antwerpen ging slechts op 16 mei 2013 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat verzoeker zich voor de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen van 14 mei 2013 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling verricht twee dagen nadat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 117.023 dd. 16.01.2014)

Daarnaast haalt verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft nagelaten om na te gaan in welke mate verzoeker aan de voorwaarden zou voldoen om een verblijfsvergunning (met een ander statuut) te behouden. Verzoekende partij meent dat zij geen mogelijkheid heeft gekregen om documenten voor te leggen die aanleiding konden geven tot het behoud van een verblijfskaart. Verzoekende partij voegt loonfiches bij haar verzoekschrift.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de bewijslast bij de vreemdeling rust.

Zie ter zake:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. (zie RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)”

In zoverre verzoekende partij aanhaalt dat zij vader is van een Belgisch kind, laat verweerder gelden dat het verzoekende partij vrij staat om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn kind.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de beëindiging van het recht op verblijf en een bevel om het grond gebied te verlaten aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Hoewel de verzoeker in de aanhef van zijn enig middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt uit zijn uiteenzettingen ter zake dat hij zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker geeft immers duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing “niet correct” en “verkeerd” is. Hierbij licht hij concreet toe dat het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’ niet op hem van toepassing is, daar hij geen fraude heeft gepleegd en daar hij niets te maken heeft met de valse verklaringen die zijn moeder aflegde teneinde het Nederlandse staatsburgerschap te verkrijgen.

Het is voldoende duidelijk dat de verzoeker met deze kritiek de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Uit de uiteenzettingen in de nota met opmerkingen blijkt dat de verweerder zich hierop ook heeft verweerd, aangezien hij stelt dat de verzoeker op dit punt een verkeerde lezing maakt van de bestreden beslissing en dat de gemachtigde *in casu* terecht heeft besloten om verzoekers verblijfsrecht in te trekken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Waar de verzoeker stelt dat het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ niet op hem van toepassing is, voert hij aan dat de bestreden beslissing steunt op een motief dat juridisch niet toelaatbaar is. De vraag naar de marginale toetsing die de Raad kan uitoefenen op inhoud van de opgegeven motieven, is te dezen dus niet aan de orde (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.212).

De bestreden beslissing strekt ertoe verzoekers verblijfsrecht in te trekken. Hiertoe worden de volgende feitelijke en juridische motieven opgegeven:

“Betrokkene dient een aanvraag tot gezinshereniging in op 16.09.2009 op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn in België verblijvende moeder van Nederlandse nationaliteit, de genaamde M. C.. Op 07.04.2010 wordt deze aanvraag aan betrokkene geweigerd onder voorbehoud van een DNA test. Op 22.10.2010 wordt alsnog een akkoord gegeven op basis van een positieve DNA-test. Op 29.06.2011 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 02.12.2013 werd het Nederlanderschap van de genaamde M. C. ingetrokken.

Mevrouw M. wist het nederlanderschap te verkrijgen door middel van valse verklaringen of bedrog, dan wel door het verzwijgen van enig voor de verkrijging of verlenging van het Nederlanderschap relevant feit. Mevrouw M. heeft aldus tijdens haar naturalisatieprocedure relevante feiten verzwegen waarvan zij wist, althans redelijkerwijze kon vermoeden, dat deze van groot belang waren voor haar verzoek om naturalisatie. Dit laatste is fraude. Het Nederlanderschap van mevrouw M. werd dus ingetrokken ingevolge de door haar gepleegde fraude. Op 30.01.2014 werd ook de E kaart van mevrouw M. ingetrokken, eveneens ingevolge de door haar gepleegde fraude.

*Betrokkene heeft een F kaart verkregen in functie van zijn in België verblijvende moeder, mevrouw M. C., die destijds nog een Nederlandse onderdane was. Echter, gezien het feit dat de moeder van betrokkene haar recht op verblijf in het Rijk op frauduleuze basis wist te bekomen, en het verblijfsrecht van betrokkene een hieruit afgeleid recht is, dient het verblijfsrecht van betrokkene te worden ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’.”*

Aldus heeft de gemachtigde op duidelijke wijze te kennen gegeven dat verzoekers verblijfsrecht wordt ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe ‘*fraus omnia corrumpit*’. De feitelijke overwegingen die daaraan vooraf gaan vormen enkel de motieven in feite, doch dit neemt niet weg dat de gemachtigde zich in rechte steunt op het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ om verzoekers verblijfsrecht in te trekken. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoeker met de kritiek dat dit algemeen rechtsbeginsel niet op hem van toepassing is, uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Het Hof van Cassatie erkent het *adagium* ‘*fraus omnia corrumpit*’ als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader (of zijn medeplichtige) van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten

van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium; jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; te raadplegen op <http://justitie.belgium.be>).

Het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' vindt niet enkel toepassing in het verbintenissenrecht, maar kan bijvoorbeeld bij het (toenmalig) gebrek aan een uitdrukkelijke bepaling ter zake in het Wetboek van de Belgische Nationaliteit ook worden aangewend om de Belgische nationaliteit te ontnemen indien deze werd toegekend op basis van een schijnhuwelijk (Cass. 23 januari 2015, C.13.0157.N). Een algemeen rechtsbeginsel kan eveneens als autonome rechtsgrond worden aangewend om een bestuurlijke beslissing te onderbouwen (RvS 19 juli 2012, nr. 220.341).

De vraag rijst evenwel of de gemachtigde in verzoekers geval op juridisch toelaatbare wijze toepassing kon maken van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*'.

De Raad is van oordeel dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van voormeld algemeen rechtsbeginsel.

Volgens vaststaande rechtspraak kan het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*' immers slechts worden tegengeworpen aan de dader of de medeplichtige aan de fraude (RvS 20 november 2012, nr. 430). In de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde evenwel op geen enkele wijze gesteld dat de verzoeker bij zijn aanvraag om gezinshereniging zelf fraude heeft gepleegd, dan wel dat hij medeplichtig zou zijn aan de fraude die zijn moeder heeft gepleegd teneinde de Nederlandse nationaliteit te bekomen.

Bijgevolg kon *in casu* in rechte geen toepassing worden gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*'.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. De verweerder bevestigt in zijn nota overigens dat het verzoekers moeder is die zich heeft schuldig gemaakt aan fraude teneinde de E-kaart te verkrijgen en ook in de nota wordt nergens gesteld dat ook de verzoeker zich (mede)schuldig zou hebben gemaakt aan enig bedrog of fraude. Het verweer is daarnaast geheel niet relevant waar de verweerder stelt dat de verkeerdelijke afgifte van een verblijfstitel geen rechten doet ontstaan voor de verzoeker. In tegenstelling tot de zaken die tot de door de verweerder geciteerde arresten van de Raad hebben geleid, heeft de verzoeker immers geenszins aangevoerd dat hij wel degelijk een verblijfsrecht geniet aangezien hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Met de thans bestreden beslissing wordt ook niet de F-kaart als *instrumentum* ingehouden of ingetrokken, doch deze bestreden beslissing strekt er wel degelijk toe verzoekers verblijfsrecht (het *negotium*) in te trekken. Tot slot dient te worden opgemerkt dat aan de arresten van de Raad geen precedentwerking toekomt.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014, waarbij het verblijfsrecht wordt ingetrokken, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE